

NĀŠKDO NA TO MĀ• - NĀŠKDO NE

ĀšterĀ½, 22 Ā•ervenec 2008

VychovĀvat malĕ dĭtĀ je velmi zĀvĀĀnĕ a nelehkĕ Āĭvotnĭ rozhodnutĭ. NĀkdo na to nemĀ ještĀ, nĀkdo uĀĀ a jinĭ nikdy, coĀĀ jsem si uvĀdomila, kdyĀĀ jsem nedĀvno jednoho takovĕho malĕho ĀlovĭĀka hlĭdala. PĀĭslĭbila jsem totiĀĀ svĕ kamarĀdce LindĀ, Āĕe jĭ pohlĭdĀm dvouletĕho synka, aby si mohla zajĭt k lĕkaĀĭmĭ a nemusela ho tahat s sebou. MĀly jsme Ā na kĀvu.

Malĭ David zaĀal hystericky Āĭvat hned potĕ, co jsem postavila na stĀĭ, z jeho dosahu, hrnek voĀavĕ kĀvy, naĕĀĀ maminka vysvĀtlila, Āĕe by si prosil takĕ jeden hrnek. „ A co mu do nĀj mĀm dĀt, kakao, dĀus, mlĕko ?" ptĀm se. „ Nĕ, jenom prĀzdnĕj, jĀ mu do nĀj odleju trochu toho kafe", pravila Linda a jĀ jsem si neodpustila otĀzku „ a myslĭš, Āĕe by mĀlo malĕ dĭtĀ pĭt kafe?" „ A co mĀm dĀlat, kdyĀĀ to chce?" „ No to je jasne se prostĀ nedĀ dĀlat nic..." pomyslela jsem si a donesla hrnek, lĀĀku a piškoty. David hned všechny ty piškoty nahĀzel do hrnku a umĭchal z toho leptavĭ hnus, kterĭ vzĀpĀtĭ vyklopil na stĀĭ a neĀ jeho maminka doĀĭmeklĀ zatĭmco se na nĀj lĀskyplnĀ zahledĀla se slovy: „ ten malĭ rošĀĀk...", rozmetal tuhle hromĀdku ze stolu po celĕm obĭvĀku. „ Jĕ, promĭĀ", Āĭmekla Linda. „ Ale to nic", pravila jsem a pokusila se nasadit takĕ ten sprĀvnĭ lĀskyplnĭ vĭraz, zatĭmco jsem pĀĭmĕlyšlĕla o tom, jak to tady s tĭm malĭm zmetkem ty tĀĭ hodiny vydrĀĭm. ZĀstali jsme sami. Pokoušela jsem se nevnĭmat ten humus všude kolem, mile jsem se usmĭvala a pravila „brouĀku, to se nedĀlĀ vĭš?" David mĀ ignoroval, mlĀtil do stolu lĀĀkou, vztekle dupal a hulĀkal. VĀbec jsem nevĀdĀla, co mĀm dĀlat. - A pak - plesk, plesk. David na mĀ vytĀĕštil svĀ obrovskĀ modrĀ kukadla, ale bylo ticho. No - maminka, ani tĕta DĀĀmila by se mnou jistĀ nesouhlasily, ale funguje to. Kluk ani neceknl, vysvĀtlili jsme si, co se smĭ a co ne a nechal se zaujmout hraĀkami. Byl pak docela roztomilĭ. „ MoĀnĀ by to jenom chtĀlo, aby se mu nĀkdo vĭĀnoval", pomyslela jsem si. JenomĀĕ do vĭchovy nikomu mluvit nemĀĀu a ani nechci. Ono je takĕ nĀco jinĕho umĀt zaujmout dĭtĀ tĀĭ hodiny a umĀt ho zaujmout od rĀna do veĀera - kaĀdĭ den. Takĕ jsem kdysi špatnĀ snĀšela, kdyĀĀ se mi nĀkdo snaĀil mluvit do vĭchovy. VzpomnĀla jsem si, jak vyvĀdĀl mĀj staršĭ syn, jako tĀĭletĕ dĀcko, pĀĭed vĭlohou hraĀkĀĭstvĭ. Vztekal se, dupal, vĀlel se po chodnĭku a Āĭval jako protrĀenĭ „jĀ chcĭ, jĀ chcĭiiiiiiii". Nejen z hlediska vĭchovnĕho, ale i proto, Āĕe mi byl velmi dobĀĭme znĀm obsah moĭ penĀĀenky, nepovolila. Sedla jsem si na chodnĭk a Āekala, aĀ ho to pĀĭejde. NĀkdy to trvalo tĀĭeba pĀĭ hodiny a pohledy vše kolemjdoucĭch se mi lepily na zĀda jako ptaĀĭ trus, a jednou mi dokonce nĀjakĀ postaršĭ dĀma Āĭmekla, Āĕe jsem špatnĀ matka. Ujistila jsem jĭ, Āĕe si toho jsem vĀdomĀ a poĀĀdala jĭ, zda by se tĕdy nechtĀla ujmout pĀĭevĭchovy mĕho syna. NechtĀla. Malĭ David docela rychle pochopil hru na odmĀny, a tak, kdyĀĀ jsem prohlĀsila, Āĕe kdyĀĀ se vykaš do noĀnĭku, dostane dobrotu, opravdu se tuĀil. TlĀil tak, Āĕe mu aĀ lezly oĀi z dĀĭlkĀ a jĀ mĀla vĀĀnĀ strach, Āĕe popraskajĭ Āilky v oĀĭch, a tak jsem vymĀkla a dala mu dobrotu i bez bobku. KaĀdopĀdnĀ jsem, ve chvíli, kdy jsem pĀĭe malĕ hĀdĀ jeho matce, byla nejšĀĀstnĀjšĭm ĀlovĀkem pod sluncem. KlidnĀ budu hlĭdat, jen kdyĀĀ to dĭtĀ mĀĀu zase vrĀtit. Malĕ dĭtĀ je bezva, ale kaĀdĭ na to nemĀ. NĀkdo mĀĀĕ bĭt na vĭchovu dĭtĀte ještĀ nepĭjĭnĭ, jako tĀĭeba jĀ, uĀĀ moc pohodlnĭ. KaĀdopĀdnĀ je dobĀĭme, kdyĀĀ se mĀĀĕ kaĀdĀ Āĕena rozhodnout sama, nebo nemĀ. super chĀvĀka, co? Jitka G.